

Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăsprezece

Semnificația profetică a reperelor istorice: înțelegerea zilelor de pe urmă prin simbolismul biblic

Jeff Pippenger
2024-03-06

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați ca aceia care sunt curățiți de Solul Legământului, iar marea mulțime este reprezentată prin veșmintele albe ale martiriului. Prima dintre cele două perioade sacre ale zilelor de pe urmă identifică lucrarea solului care pregătește calea pentru Solul Legământului, iar a doua perioadă reprezintă lucrarea lui Ilie. Prima perioadă reprezintă judecata de cercetare a celor vii din adventismul laodicean, iar a doua perioadă reprezintă judecata executorie a Romei moderne.

„Semnul” pentru a fugi din orașe în zilele de pe urmă a fost înțeles greșit de adventismul laodicean. Sora White ne informează că distrugerea Ierusalimului între anii 66 și 70 d.Hr. constituie o ilustrare a semnelui de avertizare pentru poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă.

„Nu este departe vremea când, asemenea primilor ucenici, vom fi siliți să căutăm un adăpost în locuri pustii și singuratic. După cum asediul Ierusalimului de către oștirile romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii din Iudeea, tot astfel, când națiunea noastră își va asuma autoritatea de a impune, prin decret, sabbatul papal, va fi pentru noi un avertisment. Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, pregătindu-ne să părăsim și pe cele mai mici, pentru locuințe retrase în locuri izolate, printre munți.” Mărturii, volumul 5, 464.

Asediul Ierusalimului, care a constituit semnul pentru fugă, a fost primul asediu inițiat de Cestius. Prin urmare, Cestius a reprezentat o amenințare temporară înlăturată, căci, după ce a instituit asediul, s-a retras în chip misterios, iar istoricii nu au reușit niciodată să-i determine logica.

După ce romanii sub conducerea lui Cestius înconjuraseră cetatea, au ridicat pe neașteptate asediul, când totul părea favorabil unui atac imediat. Marea controversă, 31.

În anii 1880 și 1890, senatorul Henry W. Blair din New Hampshire a înaintat în Congres o serie de proiecte de lege pentru a desemna duminica drept Ziua Națională a Odihnei. Aceste proiecte erau cunoscute în mod obișnuit sub denumirea de „Proiectele Blair privind duminica”. Senatorul Blair a fost un susținător fervent al respectării duminicii ca zi de odihnă și de observanță religioasă. El credea că o zi de odihnă uniformă ar avea efecte morale și sociale pozitive asupra societății americane. Deși demersurile sale au primit un anumit sprijin, în special din partea grupurilor religioase, ele s-au confruntat, de asemenea, cu opoziție, inclusiv cu îngrijorări privind separarea dintre Biserică și stat.

Aceasta a fost prima încercare de a adopta o legislație duminicală în istoria fiarei de pe pământ, menită să vorbească asemenea unui balaur atunci când, în cele din urmă, va adopta o lege

duminicală. Tocmai această serie de proiecte de lege Blair a fost cea pe care A. T. Jones, unul dintre mesagerii sesiunii Conferinței Generale din 1888, a mers în sălile Congresului și a combătut-o cu atâta elocvență. După câteva încercări, senatorul Blair a pierdut avântul în demersul său pentru o Zi Națională de Odihnă. În legătură directă cu acea istorie și cu implicațiile unei Zile Naționale de Odihnă (duminică), consemnarea istorică a sfaturilor lui Ellen White poate fi trecută în revistă.

Ceea ce se constată la o trecere în revistă a avertizărilor ei cu privire la legea duminicală este grav și, în adventismul laodicean, este în mare măsură greșit înțeles. În contextul necesității de a fi în afara orașelor, în pasajul tocmai citat ea a scris: „Atunci va fi timpul să părăsim marile orașe, ca pregătire pentru a părăsi pe cele mai mici, către case retrase în locuri izolate din mijlocul munților.” Ea a învățat în mod repetat că poporul lui Dumnezeu trebuia să locuiască la țară, însă sfaturile ei pe tema vieții la țară, anterioare anului 1888, plasează îndrumarea de a părăsi orașele în contextul în care, în viitorul apropiat, poporul lui Dumnezeu urma să fie nevoit să părăsească orașele. După 1888, în îndrumările ei scrise privitoare la viața la țară, ea nu s-a abătut niciodată de la sfatul potrivit căruia ar trebui să fim deja în afara orașelor.

Proiectele de lege Blair privind Ziua Națională a Odihnei, care au apărut în istorie, au fost „semnul” de a părăsi orașele și, deși proiectele lui Blair au pierdut avântul necesar pentru a duce la îndeplinire sarcina și s-au retras în întunericul istoriei, „semnul” de a fugi fusese dat. El fusese dat la punctul de reper istoric al primului asediu, pe care l-a adus Cestius. Legea duminicală ce urmează să vină curând este reprezentată de asediul lui Titus, iar dacă vreunii dintre adventiștii laodiceeni vor mai fi încă în orașe când va veni acel asediu, vor muri împreună cu cei nelegiuți.

Există două perioade profetice în zilele de pe urmă. Ele sunt despărțite de iminenta lege duminicală. Prima perioadă este judecata de cercetare a celor vii în adventismul laodicean, iar a doua perioadă este judecata executivă a desfrânatei Romei. Aceste două perioade sunt ilustrate în mod repetat, căci în acele două perioade se împlinește pilda celor zece fecioare ad litteram, așa cum s-a împlinit în istoria milerită. Timpul de zăbovire din pildă este timpul de zăbovire din capitolul doi al lui Habacuc, așadar, cele două perioade pe care le avem în vedere au fost ilustrate și de capitolul doi al lui Habacuc. Pilda celor zece fecioare și capitolul doi din Habacuc s-au împlinit ad litteram în istoria milerită, iar când s-au împlinit, s-a împlinit de asemenea și Ezechiel, capitolul doisprezece, versetele douăzeci și unu până la douăzeci și opt.

Ultimele opt versete din capitolul doisprezece al cărții lui Ezechiel identifică un timp când „efectul fiecărei viziuni” va fi împlinit, un timp când Dumnezeu nu va mai „prelungi” viziunile Sale. Cele două perioade ale istoriei care se repetă atât de des și care identifică judecata de cercetare a celor vii în adventismul laodicean și judecata executorie asupra desfrânatei Tirului constituie perioada profetică în care fiecare viziune din Biblie își atinge împlinirea desăvârșită și finală. În acea perioadă, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt stabiliți, și ei reprezintă clasa care nu moare, ci trăiește până la revenirea lui Hristos. În Luca, capitolul douăzeci și unu, Hristos identifică un „semn” care arată când a sosit acea generație.

În cele două istorii reprezentate de „semnul” pentru fugă, așa cum a fost prezentat de Hristos în legătură cu urâciunea pustiirii, sunt marcate două perioade; atât începutul, cât și sfârșitul fiecăreia sunt semnalate: la începutul perioadei printr-un „semn”, iar la încheiere prin „semne”. „Semnul” pe care Hristos l-a identificat ca reprezentând generația finală, care avea să trăiască până la venirea Lui pe nori, este dovada că ne aflăm acum în generația finală a istoriei pământului.

În capitolul douăzeci și unu din Evanghelia după Luca, Isus identifică istoria de la cei trei ani și jumătate de călcare în picioare și de distrugere a Ierusalimului literal, din anul 66 până în anul 70, până la sfârșitul celor trei ani și jumătate de călcare în picioare a Ierusalimului spiritual, care au început în 538 și s-au încheiat în 1798.

Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți atunci că pustiirea lui este aproape. Atunci, cei ce sunt în Iudeea să fugă la munți; iar cei ce sunt în mijlocul lui să iasă; și cei ce sunt prin ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, pentru ca toate câte sunt scrise să se împlinească. Dar vai de cele însărcinate și de cele ce alăptează în acele zile! Căci va fi mare strâmtorare în țară și mânie asupra acestui popor. Și vor cădea de ascuțișul sabiei și vor fi duși robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până ce se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:20-24.

„Vremurile” în care neamurile calcă în picioare Ierusalimul sunt la plural, căci ele reprezintă călcarea în picioare a Ierusalimului literal, care s-a încheiat în anul 70, și călcarea în picioare a Ierusalimului spiritual, care s-a încheiat în 1798. Neamurile reprezintă atât păgânismul, cât și papalismul, iar aceste două puteri sunt subiectul vedeniei din Daniel, capitolul opt, care întrebă: „Până când?”

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

„Vremurile Neamurilor” din capitolul douăzeci și unu din Luca se referă la cei două mii cinci sute douăzeci de ani ai răzbunării lui Dumnezeu asupra regatului de nord, care a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798. Anul 538 marchează momentul când omul fărădelegii a stat în locul sfânt și a proclamat că este Dumnezeu, despărțind astfel perioada în două intervale egale de o mie două sute șaiszeci de ani. A doua perioadă de o mie două sute șaiszeci de ani este aceeași istorie care este marcată drept încheindu-se în Luca, capitolul douăzeci și unu, versetul douăzeci și patru, când „vremurile Neamurilor” s-au împlinit. În narațiunea istorică pe care Isus o identifică pentru ucenicii Săi, versetul douăzeci și patru aduce mărturia dată ucenicilor la „timpul sfârșitului” în 1798. De acolo, Isus începe să identifice „semnele” asociate cu mișcarea Millerită.

Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ, strâmtorare a neamurilor, în nedumerire; marea și valurile vuind; oamenii li se va slei inima de groază și din pricina așteptării celor ce au să vină peste pământ; căci puterile cerurilor vor fi zguduite. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere și cu mare slavă. Iar când vor începe să se întâmple aceste lucruri, priviți în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Luca 21:25-28.

Isus afirmă că „vor fi semne” și le identifică astfel: semne în soare și în lună și în stele, strâmtorarea neamurilor, puterile cerurilor fiind clătinate, iar apoi Fiul omului vine într-un nor. Toate aceste „semne” s-au împlinit în istoria milerită.

Profeția nu numai că prevestește modul și scopul venirii lui Hristos, ci și prezintă semne prin care oamenii vor ști când este aproape. A zis Isus: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele.” Luca 21:25. „Soarele se va întuneca, iar luna nu-și va da lumina, și stelele cerului vor cădea, iar puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. Atunci Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe nori cu mare putere și slavă.” Marcu 13:24-26. Astfel descrie revelatorul primul dintre semnele care vor preceda al doilea advent: „S-a făcut un mare cutremur; și soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, iar luna s-a făcut ca sângele.” Apocalipsa 6:12.

Aceste semne au fost observate înainte de începutul secolului al nouăsprezecelea. În împlinirea acestei profeții a avut loc, în anul 1755, cel mai cumplit cutremur consemnat vreodată...

Douăzeci și cinci de ani mai târziu a apărut următorul semn menționat în profeție—întunecarea soarelui și a lunii. Ceea ce a făcut ca aceasta să fie și mai izbitoare a fost faptul că timpul împlinirii ei fusese indicat în mod precis. În convorbirea Mântuitorului cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, după ce descriesese lunga perioadă de încercare pentru biserică—cei 1260 de ani de persecuție papală, cu privire la care El făgăduise că strâmtorarea avea să fie scurtată—El a menționat astfel anumite evenimente care aveau să preceadă venirea Sa și a stabilit timpul când primul dintre acestea avea să fie văzut: „În zilele acelea, după acea strâmtorare, soarele se va întuneca, iar luna nu-și va mai da lumina.” Marcu 13:24. Cele 1260 de zile, sau ani, s-au încheiat în 1798. Cu un sfert de secol mai devreme, persecuția aproape încetase cu totul. În urma acestei persecuții, potrivit cuvintelor lui Hristos, soarele avea să se întunece. La 19 mai 1780, această profeție s-a împlinit. . .

Hristos poruncise poporului Său să fie cu luare-aminte la semnele venirii Sale și să se bucure când aveau să vadă semnele Regelui lor care vine. „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri”, a zis El, „atunci ridicați-vă privirea și înălțați-vă capetele, căci răscumpărarea voastră se apropie.” El le-a arătat ucenicilor Săi pomii înmuguriți ai primăverii și a spus: „Când ei încep acum să dea lăstari, vedeți și știți de la voi înșivă că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” Luca 21:28, 30, 31. Marea Controversă, 304, 306-308.

Aplicația triplă a celor trei Rome identifică faptul că, în călcarea în picioare a Ierusalimului de către Roma păgână și apoi de către Roma papală, călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii de către Roma modernă a fost reprezentată de o perioadă fie de o mie două sute șaiszeci de zile (Roma păgână), fie de o mie două sute șaiszeci de ani profetici (Roma papală). Cele o mie două sute șaiszeci de zile simbolice (patruzeci și două de luni), care identifică perioada persecuției poporului credincios al lui Dumnezeu de către Roma modernă, vor fi, în fiecare perioadă, marcate de un „semn” singular care identifică timpul fugii pentru credincioșii acelei perioade. Fiecare dintre cele trei perioade se încheie cu manifestarea mai multor „semne”, nu cu un „semn” singular ca la începutul perioadei.

Tocmai la miezul nopții Dumnezeu Își manifestă puterea pentru izbăvirea poporului Său. Soarele se arată, strălucind în tăria sa. Semne și minuni se succed cu repeziciune. Cei răi privesc cu groază și uimire la această scenă, în timp ce cei drepti contemplă cu bucurie solemnă semnele izbăvirii lor. Totul în natură pare ieșit din făgașul său. Pârâurile încetează să mai curgă. Nori întunecați și grei se ridică și se izbesc unii de alții. În mijlocul cerurilor mâniate se află un loc limpede, de o slavă de nedescris, de unde vine glasul lui Dumnezeu, ca vuietul multor ape, zicând: „S-a isprăvit.” Apocalipsa 16:17. Marea Luptă, 636.

Perioada judecății executorii asupra desfrânatei Romei începe cu înălțarea stindardului care indică faptul că cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care este încă în Babilon, trebuie să fugă. Acea perioadă se încheie cu „semne și minuni”. Acea perioadă începe cu „al doilea glas” din Apocalipsa, capitolul optsprezece, și se încheie cu glasul lui Dumnezeu. Desigur, primul și al doilea glas din capitolul optsprezece al Apocalipsei sunt glasul lui Hristos. Primul glas indică începutul judecății de cercetare a celor vii din biserica adventistă laodiceană, iar al doilea glas indică sfârșitul acelei perioade, dar marchează, de asemenea, începutul judecății executorii asupra desfrânatei Romei.

Întreaga istorie este guvernată de săptămâna în care Hristos a confirmat legământul, iar iminenta lege duminicală este tipificată drept reperul de la mijloc, așa cum este tipificat prin cruce. Ambele istorii poartă semnătura Alfei și a Omegei, căci începutul și sfârșitul în fiecare dintre ele sunt reprezentate de glasul lui Dumnezeu. Ele reprezintă, de asemenea, adevărul, fiindcă reperul de la mijloc este răzvrătirea legii duminicale, iar cuvântul ebraic "adevăr" este alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic. Întâiul glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece, este glasul lui Hristos, ultimul glas este glasul lui Dumnezeu, iar glasul de la mijloc, fiind tot glasul lui Dumnezeu, este și locul unde răzvrătirea celei de-a treisprezecea litere este reprezentată prin fiara pământului care "vorbește" ca un balaur, așa cum este reprezentată în Apocalipsa, capitolul TREISPREZECE.

Stindardul la legea duminicală iminentă reprezintă „semnul” de a fugi pentru credincioșii lui Dumnezeu, dar el arată, de asemenea, că începutul perioadei profetice care se încheie cu înălțarea stindardului trebuie, la rândul său, să aibă un „semn”. Acest „semn” este ceea ce Isus identifică drept dovada că a sosit ultima generație de pe planeta Pământ. În Luca, capitolul douăzeci și unu, ucenicii întreabă ce a vrut să spună Hristos când El a arătat că templul avea să fie distrus.

Și l-au întrebat, zicând: Învățătorule, dar când vor fi aceste lucruri? Și care va fi semnul când se vor întâmpla aceste lucruri? Luca 21:7.

Apoi Isus începe să identifice istoria care duce la anul 70, când templul și cetatea aveau să fie distruse, și continuă până la versetul douăzeci și patru, unde El identifică momentul când "vremurile" Neamurilor aveau să se împlinescă.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Ideea că acest verset se referă la Ierusalimul literal se întemeiază pe nebunia teologică catolică numită futurism, care aplică simbolicul în mod literal și plasează împlinirea profețiilor în mod

exclusiv la sfârșitul lumii. Atacul asupra aplicării corecte a acestui verset a fost un atac major al Satanei de-a lungul lecturii Noului Testament. Ierusalimul literal a încetat să mai fie simbolul Ierusalimului profetic în vremea lui Hristos, când profeția literală a schimbat aplicarea spirituală. Această revelație a fost o învățătură majoră stabilită de apostolul Pavel. Călcarea în picioare a Ierusalimului identifică cei o mie două sute șazeci de ani de întuneric papal din anul 538 până în 1798.

Dar curtea din afară a templului, las-o la o parte și n-o măsură; căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:2.

Ierusalimul din profeție a încetat, la cruce, să mai fie simbolul cetății alese.

Câți sunt aceia care simt că ar fi un lucru bun să pășească pe pământul vechiului Ierusalim și că credința lor s-ar întări mult vizitând scenele vieții și morții Mântuitorului! Dar vechiul Ierusalim nu va fi niciodată un loc sfânt până când nu va fi curățit prin focul lămuritor din cer. Review and Herald, 9 iunie 1896.

După ce, în versetul douăzeci și patru, Isus i-a călăuzit pe ucenici până la vremea sfârșitului, în 1798, El a introdus apoi epoca milerită, când vestirea primului înger a intrat în istorie.

Și vor fi semne în soare, în lună și în stele; iar pe pământ, strâmtorare a neamurilor, în nedumerire; marea și valurile vuind; oamenilor li se va slei inima de groază și din pricina așteptării celor ce au să vină peste pământ; căci puterile cerurilor vor fi zguduite. Și atunci Îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere și cu mare slavă. Iar când vor începe să se întâmple aceste lucruri, priviți în sus și ridicați-vă capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Luca 21:25-28.

Semnele care au inaugurat istoria milerită s-au împlinit în acord cu puterea negreșită a Cuvântului lui Dumnezeu.

„Semnele în soare, în lună și în stele s-au împlinit.” Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

Vom continua capitolul douăzeci și unu din Luca în articolul următor.

La 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre clătinarea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus „cerul”, dând semnele consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a avut în vedere cerul, iar când a spus „pământ”, a avut în vedere pământul. Puterile cerurilor sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerurilor vor fi clătinate la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi clintite din locurile lor. Nu vor trece, ci vor fi clătinate de glasul lui Dumnezeu.

Nori întunecați, grei, s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despărțit și s-a tras înapoi; apoi am putut privi în sus prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se succed în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și molima sunt cele dintâi care zguduie puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, și acest pământ de asemenea. Am văzut că

zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerului, ci este zguduirea neamurilor mâniate. Scrieri timpurii, 41.